

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De græske myndigheders adfærd, der anses for protektionistisk i forhold til en sektor inden for den græske økonomi, nemlig godstransportvirksomhed i det nordlige Grækenland, berettiger under ingen omstændigheder hindringen for udøvelsen af en lovlig økonomisk virksomhed, såsom kombinerede transportformer som omhandlet i direktiv 92/106/EØF, som ifølge artikel 2 skulle finde anvendelse fra den 1. juli 1993.

(¹) EFT L 368 af 17.12.1992, s. 38.

Sag anlagt den 14. juli 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-307/06)

(2006/C 224/45)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved V. Kreuzschitz og I. Kaufmann-Bühler, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 39 EF og artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1612/68 (¹), idet den i henhold til de nationale bestemmelser i forbundsloven om børnepasningsydelse kun udbetaler børnepasningsydelse til arbejdstagere med bopæl i en anden medlemsstat, når disse har et arbejdsforhold med arbejde i mere end et ubetydeligt omfang, hvorved denne betingelse kun skal opfyldes af grænsegængere.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1612/68 nyder en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, på en anden medlemsstats område samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere.

I Tyskland bliver børnepasningsydelsen i henhold til § 1, stk. 7, i forbundsloven om børnepasningsydelse kun udbetalt til arbejdstagere med bopæl i en anden medlemsstat, når de har et arbejdsforhold med arbejde i mere end et ubetydeligt omfang.

Denne betingelse skal kun opfyldes af grænsegængere. En arbejdstager med bopæl i Tyskland er ikke omfattet af denne regel: disse personer har krav på børnepasningsydelsen uafhængig af antallet af de leverede ugentlige arbejdstimer eller af størrelsen af arbejdsvederlaget. Den tyske lovgiver går derfor ud fra, at for personer, der bor i Tyskland, er det ubetydelige omfang af deres beskæftigelse ikke til hinder for, at de anses for arbejdstagere.

Dette krav er uforeneligt med artikel 39 EF og artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68.

Selv om arbejdstagere, der arbejder i et ubetydeligt omfang, ikke er omfattet af personkredsen for forordning (EØF) nr. 1408/71, når de i bilag I C (nu D) — for Tyskland — nævnte betingelser ikke er opfyldt i deres tilfælde, indebærer dette på ingen måde, at forordning (EØF) nr. 1612/98 ikke finder anvendelse. Domstolen har i sin praksis understreget, at den omstændighed, at visse ydelser ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EØF) nr. 1408/71, ikke kan fritage medlemsstaterne for forpligtelsen til at sikre sig, at der ikke er andre fællesskabsretlige bestemmelser, navnlig i forordning (EØF) nr. 1612/68, der er til hinder for indførelse af bopælskrav. Med hensyn til børnepasningsydelse har Domstolen endog udtrykkeligt fastslået, at de udgør en social fordel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel nr. 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1612/68.

En person, der har arbejde i et ubetydeligt omfang, kan være omfattet af begrebet arbejdstager i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 39 EF. I henhold til Domstolens faste praksis er begrebet arbejdstager i artikel 39 EF og forordning (EØF) nr. 1612/68 et begreb af fællesskabsretlig rækkevidde og skal ikke fortolkes snævert. Det objektive kendetegn ved et arbejdsforhold er, at en person i en vis periode præsterer ydelser for en anden og efter dennes anvisninger og herfor som modydelse modtager et vederlag. Domstolen er kommet til det resultat, at deltidsbeskæftigelse ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bestemmelserne om arbejdstagernes frie bevægelighed.

En national retsforordning, der ikke er objektivt begrundet og ikke står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål, må anses for at medføre indirekte forskelsbehandling, når den efter selve sin karakter i højere grad berører vandrende end indenlandske arbejdstagere og dermed risikerer navnlig at stille de vandrende arbejdstagere ringere. Efter Kommissionen opfattelse er et krav, der gør udbetaling af den tyske børnepasningsydelse til vandrende arbejdstagere, der har arbejde i et ubetydeligt omfang, afhængig af, at de bor i Tyskland, ikke objektivt begrundet og ikke forholdsmæssigt, hvorfor det er i strid med artikel 39 EF og artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1612/68.

(¹) EFT 1968 II, s. 467.